

کفت‌وگو دنیاچیدری

با وجود ضعف در آماده‌سازی و برگزاری اردوهای تدارکاتی، تنها به انگیزه ورزشکاران دل خوش کرده بود، حال آنکه نه انگیزه که تلاش ورزشکاران

هم به تنهایی کار ساز نیست، وقتی شرایط برای کسب موفقیت فراهم نباشد، این دقیقاً همان چیزی است که مجید زارعیان، سرمربی سابق تیم ملی جودوی ایران نیز به آن اشاره دارد. تیم ملی جودوی ایران با سه نماینده در بخش مردان(ابوالفضل محمودی، مهدی فتحی پور و قاسم یاغچقی) و یک نماینده در بخش بانوان (مریم بریط) راهی چین شده بود اما نه فقط پایش به سکوتر سید که عملکردش نیز انتقادهای بسیاری را به دنبال داشت، البته می توان عدم حضور در رویدادهای بزرگ را مهم ترین دلیل ناکامی در بازی‌های آسیایی خواند، اما همانطور که زارعیان نیز به آن اشاره دارد، جودو از حضور در رقابت‌های رسمی محروم بود نه از تمرین کردن و برگزاری اردوهای تدارکاتی یا حتی حضور در اردوهای دوستانه با کشورهای مختلف: «اگر غیر از این نتیجه می گرفتیم، جای تعجب داشت. تلخ بود اما خودمان را که نمی توانیم گول بزنیم، خیلی طبیعی بود که چنین نتیجه‌ای کسب کنیم. مگر تدارک خاصی برای این تیم دیده شده بود که انتظار کسب نتیجه داشتیم؟ وقتی رئیس فدراسیون بعد از رقم خوردن نتایج ضعیف جودو در بازی‌های آسیایی می گوید بعد از یان چهار سال تعلیق، باید بیشتر از سایر کشورها تلاش کنیم و بتوانیم این فاصله زمانی را جبران کنیم، یعنی هیچ برنامه‌ای برای رقابت‌های چین نداشته و تازه از امروز است که می‌خواهد برای جبران چهار سال از دست رفته جودو ببندد. پش. با این نوع نگاه و تفکر، آ یا منطقی است که انتظار موفقیت از جودو کاران داشته باشیم؟»

زارعیان بر این باور است که می‌شد تپه‌دها را به فرصت تبدیل کرد اما فدراسیون جودو در این مورد مهم بسیار ضعیف عمل کرد: «برادی نمی‌توان به جودو کاران و حتی کادرفنی تیم ملی گرفت. آنچه باعث ناکامی جودوی ایران در بازی‌های آسیایی شد، به مسائل فنی برمی‌گردد که بخواهیم بابت آن از ورزشکاران یا حتی کادرفنی‌ را سرزنش کنیم. مسئله مدیریتی است و باید به شکلی جدی و همه‌جانبه مورد بررسی قرار گیرد تا یک بار دیگر شاهد تکرار آن نباشد»

محرومیت چهار ساله جودو طی روزهای گذشته مهم‌ترین دستاویز بوده، به طوری که بارها و بارها به اندک‌زمان پایان دوران تعلیق اشاره شده است، اما سرمربی سابق تیم ملی جودوی ایران تأکید دارد این بهانه خوبی برای ناکامی رقم خورده در هانگژو نیست: «فان‌کننده نیست که بگویم جودو یکی‌دو هفته است از تعلیق در آمده، چراکه زمان برگزاری بازی‌هایی آسیایی از مدت‌ها قبل مشخص شده بود. پس، هیچ‌کس نمی‌تواند بگوید، علم تمرین و زمانبندی تمرین که عوض نشده است، ما در کشور شاخص‌های فراوانی در جودو داریم که می‌توانستیم قهرمانان را با آنها محک بزیم و سطح آنها را برای رویدادها بسنجیم. فدراسیون جودو این فرصت را داشت برای حضوری پر قدرت در این رقابت‌ها برنامه‌ریزی کند. در واقع مهم‌ترین دلیل ایبون جودو در بازی‌های آسیایی ضعف فدراسیون بود و پس، هیچ‌کس نمی‌تواند بگوید، فدراسیون جودو تیم ملی جودو نمی‌شود، اما تیم ملی جودو از حضور در مسابقات رسمی و بین‌المللی محروم بود. از برگزاری اردوهای تمرینی که محروم نبود، از برگزاری یک لیگ کوچک پویا که محروم نبود، از حضور در اردوهای دوستانه که محروم نبود. اعضای تیم ملی جودو می‌توانستند برای حفظ آمادگی به عنوان تیم‌های باشگاهی راهی مسابقات مختلف شوند، حتی می‌شد آنها را در قالب تیم‌های جونیستو- کوراش راهی مسابقات مختلف کرد، حتی می‌شد برنامه‌ای ریخت که ملی پوشان جودو برای حفظ آمادگی بدنی خود با ورزشکاران کشتی باجوخه تمرین کنند»

زارعیان با اشاره به حضور کشتی‌گیران روز در مسابقات جهانی با وجود تعلیق روسیه، تأکید دارد که فدراسیون می‌توانست چنین شرایطی را برای

گزارش

جودو و امیدی که ناامید شد

هانگژو تا تاملی شکست

تیم ملی جودوی کشورمان در شرایطی در بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲ حاضر شد که تنها چند روز از پایان تعلیق چهار ساله این رشته ورزشی گذشته بود و ملی پوشان کشورمان با حضور در هانگژو به دنبال برنامه‌ریزی برای بازگشت دوباره به روزهای بین‌المللی بودند. با وجود تمام مشکلات و حاشیه‌ها اما هم آرش میراسماعیلی به عنوان رئیس فدراسیون و هم حسین قمی، سرمربی تیم ملی معتقد بودند حتی با وجود تعلیق چهار ساله بازم هم می‌توانیم به درخشش و شکستی‌سازی جودو کاران امیدوار باشیم، اما ایبون تمامی جودو کاران اعزامی به هانگژو ثابت کرد اوضاع این رشته اصلا خوب نیست و ما برای جبران ناکامی و عقب‌افتادگی خود از جودوی آسیا و جهان راه و مسیر سختی را پیش‌رو داریم.

نکته قابل توجه دیگر در خصوص جودو تعداد سهمیه در نظر گرفته‌شده برای آن بود. در نظر گرفتن سهمیه برای رشته‌ای چون جودو که طی چهار سال گذشته کوچک‌ترین برنامه‌ریزی و آینده‌نگری را نداشته و صرفاً درگیر دعواهای بین‌المللی و داخلی بوده است، از همان روز اعلام سهمیه، سه‌شنبه‌ها و پنجشنبه‌ها با واکنش‌های زیادی روبرو شد. جانب اینکه برخی مدعی بودند اعزام دو جودو کار مرد و یک جودو کار زن یک ناعدالتی محسوب می‌شود و باید سهمیه بیشتری برای این رشته در نظر گرفته

نه ضعف فنی، اما سؤال این است که فدراسیون طی این چهار سال چه کرده که نه در زمینه فنی عملکرد قابل قبولی داشته و نه حتی توانست است به لحاظ روانی ورزشکاران را در شرایط ایده‌آلی نگه دارد. محرومیت بهانه خوبی برای اهمال‌کاری‌های انجام‌شده نیست. فدراسیون در این چهار سال حتی در زمینه زیرساختی و عمرانی و همگانی، استعدادیابی هم کار نکرده است و هیچ تضمینی نیست که با این شرایط در رقابت‌های پیش‌رو و المپیک نیز شاهد نمایشی اینچنین ضعیف نباشیم؟» البته گفته می‌شود فدراسیون جهانی دو وایلد‌کارت برای جودوی ایران در نظر گرفته اما زارعیان از چنین مسئله‌ای اظهار بی‌اطلاعی می‌کند و بر این باور است حتی در صورت صحت این خبر، باز هم تضمینی برای موفقیت و عدم تکرار اتفاقات ناگوار گذشته نیست: «برخی مسائل را نمی‌توان خیلی بساز کرد اما چه تضمینی است که در صورت حضور در المپیک باز هم به مشکل نخوریم؟ من چهار دهه است در

فدراسیون حضور دارم، چه به عنوان ورزشکار و چه به عنوان مربی در جودو فعالیت داشته‌ام. برخی مشکلات برای امروز و دیروز نیست، اما همواره باندهیر رؤسای فدراسیون قبل حل‌وفصل شده است تا کار به جاهای باریک کشیده نشود. همه مسئله جودو

د
متأسفانه ذهن رئیس فدراسیون مدام درگیر دشمن فرضی بود و به همین دلیل وقتی برای برنامه‌ریزی قتی بود و به همین دلیل جهت حفظ آمادگی جودوکاران نداشت. ما چهار سال فرصت داشتیم برای بازگشت پر قدرت تلاش کنیم اما از فرصت‌ها استفاده نکردیم و این تأسفیر است

عدم نتیجه‌گیری مقابل حریفان نیست، برخی مشکلات قدیمی همچنان وجود دارند و با این تفکر و مدیریت ضعیف که محرومیتی چهار ساله را برای جودو به ارمان آورد، آیا تضمینی هست که در مسابقات بعدی، یک بار دیگر باعث تکرار محرومیت جودوی ایران نشود؟ مسئله‌ای که جودو را محروم کرد، در خصوص تمام رشته‌ها وجود دارد اما استفاده از دیپلماسی ورزشی و تدبیر درست، حل‌وفصل می‌شود تا کار بیخ پیدا نکند اما در جودو این اتفاق رخ نداد، چون رئیس فدراسیون این کاره نبود.»

ملی پوش اسبق جودوی ایران با اشاره به موفقیت‌های کسب‌شده از سوی آرش میراسماعیلی تأکید می‌کند که او یکی از قهرمانان جودوی ایران بوده، اما در عین حال بر این باور است که قرار نیست هر قهرمانی، مدیر خوبی هم باشد: «هیچ‌کس منکر موفقیت‌های کسب‌شده رئیس فدراسیون در دوران ورزشی نیست. او سال‌ها برای جودوی ایران افتخار آفرینی کرد و مدال‌های زیادی در جهان و آسیا کسب کرد اما قرار نیست

چهار ساله جودو علت اصلی عدم نتیجه‌گیری این رشته در هانگژو بوده است، گفت: «فیت طولانی ما در رویدادهای بزرگ دلیل مهمی در واگذاری نتایج بود، به هر حال حریفانی که امروز رودرویی ورزشکارمان قرار می‌گیرند، بسیار باتجربه هستند و سال تازه یک هفته است از تعلیق در آمده‌ام!»

کردیم، سرمان آوار می‌شود. حسین قمی، سرمربی تیم ملی جودوی مردان بعد از حذف آخرین جودو کار ایران از گردونه مسابقات خاطر تعلیق بین ما و جودوی جهان ایجاد شده است، فاصله‌ای که اگر نتوانیم جبران‌ش کنیم، روزهای بدتر از این چیزی که در هانگژو تجربه

ورزشی

پرونده

بررسی عملکرد جودو
در بازی‌های آسیایی

نگاه

این جودو دیگر توطئه نمی‌خواهد

■ فریدون حسن

خیلی تکراری است اگر عنوان کنیم موفقیت در ورزش موهون داشتن مدیریت و برنامه‌ریزی درست است. چنانچه هر رشته ورزشی را یک پرنده فرض کنیم این دو فاکتور به مثابه بال‌های این پرنده برای پرواز هستند. بدون تردید وجود نقص و ایراد در هر کدام از این بال‌ها باعث زمین خوردن و سقوط خواهد شد.

اگر بدون غرض و مرض نگاه کنیم، به این نتیجه خواهیم رسید که سال‌هاست جودوی ایران با فاصله گرفتن از دوران طلایی خود اسیر سوءمدیریت و نداشتن برنامه جامع و کامل است. در این میان برخی شیطنت‌های داخلی و خارجی هم به کمک این دو نقیصه بزرگ آمده‌اند تا شاهد این باشیم که جودوی ایران در سراسیمی سقوط قرار گیرد و چنان با سرعت به انتهای دره نابودی نزدیک شود که هیچ‌تر مزی نتواند جلوی این سقوط را بگیرد.

بازی‌های آسیایی هانگژو آخرین عرصه حضور جودوی ایران بود؛ رقابت‌هایی که مثل تمام رقابت‌های چند سال گذشته تاکنون چیزی جز شکست عاید جودوی ایران نکرد. جودوی ایران با محرومیت روبه‌رو شد. چند سال از تمامی میادین جهانی دور بود و سال‌های سختی را پشت سر گذاشت اما سؤالی که این روزها می‌توان از مسئولان فدراسیون جودو پرسید، این است که در طول این چند سال چه کرده‌اید؟ چه برنامه‌ای برای آینده جودو ریخته‌اید؟

قرار نبود جودوی ایران تا آخرالزمان تحریم و از مسابقات جهانی و بین‌المللی فاصله داشته باشد. این محرومیت روزی تمام می‌شد و امروز همان روز است، ولی با کمال تأسّف آنچه امروز دیده می‌شود، جنازه متحرکی به نام جودو است که به سبب سوءمدیریت و نداشتن برنامه هیچ حرفی برای گفتن در مقابل حریفان بین‌المللی ندارد و افرانق نیست اگر عنوان کنیم که با ادامه این روند به زودی دیگر نامی از جودوی ایران باقی نخواهد ماند.

شیطنت‌های داخلی و خارجی وجود داشته و دارد اما مهم این است که ما برای مواجهه با آنها چه برنامه‌ای داریم. اینکه بنشینیم و فقط با سروصدا داد و ببیاد بخوایم فریاد بزیم که علیه ما برنامه‌ریزی می‌کنند و حق ما را می‌خورند، کارمان به جایی نخواهد رسید. این اتفاقی است که طی سال‌های گذشته شاهد آن بوده و نتیجه آن را هم دیده‌ایم.

آخرین نتیجه همین عملکرد جودوی ایران در بازی‌های آسیایی بود؛ جایی که همه دیدند جودوی ایران دیگر حتی در آسیا هم حرفی برای گفتن ندارد، اما چه رسد به میادین جهانی؛ آنجا که شیطنت‌ها هم به اوج خود می‌رسد. اما جای تأسّف است که عنوان کنیم دیگر حتی نیاز به شیطنت هم نیست. جودوی ایران از صدقه‌سری سوءمدیریت و نداشتن برنامه خودبه‌خود در حال نابودی است و دیگر حتی نیازی به طراحی معاندان و دشمنان داخلی و خارجی و توطئه هم ندارد. جنازه متحرکی که امروز از جودو باقی مانده است خودبه‌خود خواهد پوسید، بدون اینکه به دشمن احتیاج داشته باشد.

اینها واقعیت‌های تلخی است که باید عنوان شود. گذشت آن زمانی که می‌شد همه چیز را به گردن شیطنت‌های خارجی انداخت. امروز جودوی ایران نیازمند مدیریت تازه و برنامه‌ریزی درست برای بازگشت به دوران اوج است و به طور یقین اگر این دو اتفاق رخ ندهد، هیچ چیزی جز شکست و سرافکندی نصب این رشته ورزشی خواهد شد. این را باور کنیم که بخش اعظم شکست‌ها و عدم موفقیت‌های جودوی ایران مربوط به خودمان می‌شود نه دیگران و شیطنت‌های خارجی. جودو را خودمان با سیاست‌های غلط زمین زدیم و خودمان هم می‌توانیم با برنامه‌ریزی و مدیریت درست دوباره سرپایش کنیم. این واقعیت را بپذیریم تا جودو دوباره احیا شود.

نوستالژی

روزی روزگاری جودو

ما چقدر خوب بودیم!

■ حامد قهرمانی

یک نگاه کلی به تاریخ حضور جودوی ایران در رقابت‌های قهرمانی آسیا نشان می‌دهد در این رشته رزمی با وجود اینکه خاستگاه جهانی آن شرق آسیاست، ما چقدر خوب بودیم.

روزگاری که حتی در حضور ژاپن همواره مدعی و چین و کره جنوبی بر اوازه و قهرمان، این جودوکاران ایران بودند که سری در سرها داشتند و به راحتی مدال‌ها را درو می‌کردند. سال‌ها از آن روزهای پرافتخار جودو می‌گذرد اما بد نیست گاهی گذرا به آن سال‌ها داشته باشیم تا شاید این مرور کوتاه بتواند تلنگری باشد برای بازگشت جودوی ایران به ریل موفقیت و پیروزی.

جودوی ایران از سال ۱۹۸۴ به صورت رسمی وارد مسابقات قهرمانی آسیا شد و جودوکاران شاسته‌ای را هم به قاره کهن و جهان معرفی کرد؛ جودوکارانی که علاوه بر آسیا در سطح جهان هم درخشیدند.

سیدمحمود میران با ۱۲ سال حضور در تیم ملی و مبارزه در دو وزن با یک مدال طلا، سه نقره و هشت برنز به تنهایی ۱۲ مدال را کسب کرده است و عنوان برمدال‌ترین جودو کار را یک می‌کشد. آرش میراسماعیلی با سه مدال طلا، یک نقره و یک برنز به لحاظ کیفیت پرافتخارترین جودوکار ایران در مسابقات قهرمانی آسیا محسوب می‌شود.

محمدرضا رودکی با دو طلا و دو نقره و مسعود حاجی آخوندزاده با دو طلا، یک نقره و یک برنز عملکرد خوبی در رقابت‌های قهرمانی آسیا داشته‌اند. زین‌العابدین حقانی، مرحوم ساربخانی، علی معلومات و جواد محبوب دیگر مدال‌های طلای کشورمان در این رقابت‌ها را کسب کرده‌اند. خسرو دلیر، ولسه، خان بابایی، دهقانی و زارعیان دیگر جودوکارانی بودند که در آن سال‌های طلایی برای جودوی ایران افتخار آفرینی کردند.

اوج هنرنمایی جودوکاران ایران در مسابقات ۲۰۰۸ چیچو کره جنوبی بود؛ جایی که تیم ایران چند ماه قبل از بازی‌های المپیک ۲۰۰۸ یکن به ثبت بهترین نتیجه برای کسب سهمیه المپیک در اکثر اوزان نیاز داشت. این در حالی بود که محمد درخشان بعد از حدود ۱۲ سال. سکان هدایت فدراسیون را به سیدعبدالجلیل رضوی سپرده بود و قبل اعزام هم تیم در داخل اردو حواشی فراوانی داشت. حضور شش عضو تیم ایران در فینال اوزان هشت‌گانه باعث تعجب کارشناسان جودو شد. دو مدال طلا توسط میراسماعیلی و علی معلومات، چهار مدال نقره آخوندزاده، ملکه محمدی، رودکی و میران و تک برنز حسین قمی باعث شد تیم ایران در بخش مردان قهرمان آسیا شود و در هفت وزن جواز حضور در المپیک را کسب کند.